

ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ

• ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ» •

2018
ΕΤΟΣ
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ
ΣΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΔΑ

Από την πρώτη άλωση στην τρίτη;

π. Γεώργιος Μεταλληνός

Περιοδικό Άποστολή, Ίούνιος - Αύγουστος 2004

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- ΣΕΛ. 4 | ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ
- ΣΕΛ. 5 | ΕΚΔΗΛΩΣΗ: ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ
- ΣΕΛ. 6 | ΕΚΔΗΛΩΣΗ: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΓΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

- ΣΕΛ. 1 | ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΛΩΣΗ ΣΤΗ ΤΡΙΤΗ; ΤΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ
- ΣΕΛ. 8 | ΟΣΙΟΙ ΜΕΤΕΩΡΙΤΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΒΑΡΛΑΑΜ ΜΕΤΕΩΡΙΤΟΥ
- ΣΕΛ. 14 | ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΟΥΝΤΟΥΛΗ
- ΣΕΛ. 16 | ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΠΥΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

- ΣΕΛ. 13 | ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΤΟΥ 379 ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
- ΣΕΛ. 3 | «Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ» ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΠΑΡΩΝΗ
- ΣΕΛ. 3 | «ΛΥΠΗΣΟΥ ΜΑΣ ΚΥΡΙΕ» ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΠΑΡΩΝΗ

ΕΑΝ ΑΠΟΦΡΑΔΑ ΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ Η 29Η ΜΑΪΟΥ 1453, ΑΦΟΥ «**Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ**», έπεσε στα χέρια των Τούρκων, έξιςου σημαντική είναι και ή 13η Άπριλίου 1204, ήμέρα κατά την οποία ή Πόλη κατακτήθηκε από τους Σταυροφόρους και τους Φράγκους. Μετά τό 1204 αρχίζει ή μακρά περίοδος τής πτώσης τής Αυτόκρατορίας. Η Πόλη πλέον ήταν καταδικασμένη νά πέσει, νά πεθάνει. Τό κύριο χτύπημα κατά τής Κωνσταντινουπόλεως και τής Αυτόκρατορίας τής Ρωμιοσύνης, τής Ρωμανίας, γίνεται τό 1204 και όχι τό 1453. Τό 1453 δόθηκε ή χαριστική βολή. Από εκεί και πέρα, ή εξέλιξη των πραγμάτων είναι σημαντική.

Ο άνομολόγητος στόχος των Σταυροφοριών ήταν ή κυριαρχία στη Άνατολή. Τό πνεύμα, οι στόχοι και ή κινητήριος δύναμή τους ήταν ή ένοποίηση Δύσης και Άνατολής, ή πραγμάτωση μία υπέρ-ένωμένης Εύρώπης υπό τό σκήπτρο τής Φραγκοσύνης. Αύτός ήταν ό στόχος τόσο τής θρησκευτικής όσο και τής πολιτικής ήγεσίας τους. Τό ίδιο σχέδιο θα έπαναληφθεί από τό Μέγα Ναπολέοντα στα τέλη του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα. Κι αυτό τό όραμα τής ένωμένης Εύρώπης έγινε πραγματικότητα σήμερα με την Εύρωπαϊκή Ένωση.

Σήμερα είναι πλέον ξεκαθαρισμένο πως ή έκτροπή τής σταυροφορίας προς την Κωνσταντινούπολη ήταν σκόπιμη. Κι αυτό φαίνεται από τό γεγονός πως, όταν καταλαμβάνεται ή Πόλη, ή καταστροφή είναι πλήρης. **Τά έγκλήματα των χριστιανών τής Δύσεως ήταν**

τρομακτικά, σε σημείο πού, όπως λένε οι ιστορικοί, δέν μπορούν νά συγκριθούν με όσα έκαναν άργότερα οι Μουσουλμάνοι.

Μία πρώτη, θετική, συνέπεια ήταν ή γνώση τής Δύσεως. Τό σχίσμα ένεργοποιείται τό 1204. Οι Βυζαντινοί αντίλαμβάνονται τί σημαίνει Φραγκιά. Δημιουργούνται δύο παρατάξεις, ή άνατολική παράταξη, αυτοί πού είχαν πλέον κατανοήσει ότι δυστυχώς δυνατότητα φιλίας με τή Δύση δέν μπορεί νά υπάρξει, και ή δυτική παράταξη, εκείνοι πού και μετά τό Σχίσμα επέμεναν στη συνεργασία με την οποιαδήποτε Δύση. Αρχίζει λοιπόν ό διχασμός. Μετά τό 1204 γίνεται άντιληπτό ότι ούσιαστικοί έχθροί του γένους των Όρθοδόξων είναι οι Φράγκοι.

» ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Από την πρώτη άλωση στην τρίτη;

Μετά το 1204 συνεχίζεται η πτωτική πορεία του Έλληνισμού και όλης της Ρωμιοσύνης ως το 1821, όπου το έτος αυτό έχουμε την επίβεβαίωση της διατήρησης της ψυχικής δυνάμεως, του ψυχικού δυναμισμού του έθνους και του γένους μας.

Έκείνο που έσωσε το Βυζάντιο και δεν έπαψε να υπάρχει ιστορικά, είναι πρώτον η Έκκλησία και δεύτερον είναι η αυτοκρατορική ιδέα, με τον πνευματικό της πάντα χαρακτήρα.

Ποτέ το Βυζάντιο δεν στηρίχθηκε σε σύνορα, στηρίχθηκε στην ιδέα της παγκόσμιας κοινωνίας που **έντάσσει όλο τον κόσμο μέσα εις την άγκαλιά του Χριστού και ενώνει «έν Χριστώ» όλους τους ανθρώπους.**

Σήμερα αναδύεται και πάλι το φάσμα του 1204, αυτό το πνεύμα δεν νικήθηκε ποτέ, δεν πέθανε. Έπιβιώνει με τους δυτικόφρονες εύρωπαϊστές οποιασδήποτε μορφής, που εμφανίζονται στο προσκήνιο. Η διαδικασία του έκδυτικισμού μας συνεχίζεται. Ο στόχος ήταν το σβήσιμο της αυτοκρατορίας της Νέας Ρώμης, διότι αν δεν γινόταν αυτό,

η αυτοκρατορία της Ένωμένης Ευρώπης δε θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Στόχος ήταν και είναι ο εξευρωπαϊσμός, η αυτοπαράδοσή μας δηλαδή στα δυτικά μοντέλα, στα δυτικά πρότυπα.

Η Δύση όμως άλλαξε; Η Ευρώπη άλλαξε; Υπάρχει μία μόνιμα αρνητική στάση, η οποία αρχίζει από τον 18ο αιώνα. **Η ευρωπαϊκή αιχμαλωσία της παιδείας μας και της πολιτικής μας δείχνει ότι εισήλθαμε σε μία τρίτη άλωση, που είναι συνέχεια της άλωσης του 1204.** Το 1453 είχαμε τις ψυχικές δυνάμεις και τα συνειδησιακά αποθέματα, το φρόνημα -όπως λένε εκκλησιαστικά- να υπερβούμε την κατάσταση. Σήμερα φαίνεται πως οι περισσότεροι δεν τα διαθέτουμε. **Δόξα στο Θεό, η μαγιά μένει**· μένει η πλατιά λαϊκή

βάση και συνεχώς αποδεικνύεται αυτό που το λέμε πολλές φορές, ότι ο λαός μας προηγείται της ηγεσίας του. Έμεις έχουμε την έσωτερική ελευθερία και γι' αυτό το λόγο υπάρχουν οριστικές στιγμές μέσα στην πορεία μας, όπου δεν υπακούμε στα κόμματα και στην ηγεσία μας. Δεν υπακούμε ακόμη και στην εκκλησιαστική ηγεσία, όταν δε μας διδάσκει το νόμο του Χριστού μας και δε συνεχίζει το κήρυγμα των Αγίων Πατέρων.

Σε μας δεν περνάνε τα πάντα μέσα από τη λογική, αλλά από την ένοποιημένη και ένωμένη ύπαρξη του ανθρώπου. Σε μας πορεύεται η λογική μαζί με την καρδιά όχι ως συναίσθημα. Η καρδιά είναι ο χώρος όπου λειτουργεί η Χάρη του Θεού. Για μας η καρδιά είναι το κέντρο της ύπαρξης, εκεί μέσα σώζεται, ή εκεί μέσα χάνεται ο άνθρωπος. Αυτή λοιπόν η ολοκληρωμένη παρουσία και έκφραση του Έλληνα, του ανθρώπου, δε μπορεί να γίνει κατανο-

ητή στη Δύση.

Στόχος των Δυτικών -και των Παπικών συμπεριλαμβανομένων- συνεχίζεται να είναι η αποσύνδεση της Όρθοδοξίας από τον Έλληνισμό· αυτό σημαίνει χωρισμός Έκκλησίας - Πολιτείας. Ο χωρισμός για τον όποιον γίνεται κατά καιρούς λόγος, δεν σημαίνει διοικητικό χωρισμό, διότι αυτός υπάρχει και καθορίζεται νομικά. Θέλουν την αποσύνδεση της Όρθοδοξίας από όλες τις δομές, από όλους τους θεσμούς, από όλες τις περιπτώσεις του εθνικού μας βίου. Σήμερα λοιπόν υπάρχει άπειλη άλωσης της ψυχής, διότι τα σύνορά μας πλέον δεν είναι γεωγραφικά. Αυτοπαραδοθήκαμε στην ευρύτερη αυτή ένωση που λέγεται Ένωμένη Ευρώπη και στη Νέα Έποχή και στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Τα σύνορά μας όμως συνεχίζουν να είναι μέσα στην ψυχή μας. Εκεί ζει και έπιβιώνει ο Έλληνισμός, ο Έλληνορθόδοξος άνθρωπος κι εκεί χάνεται. Η νεολαία μας, ή νεολαία της Κύπρου και οι συνειδητοποιημένοι Χριστιανοί αποδεικνύουν ότι δεν χάθηκαν όλα, και δεν χάθηκαν όλα γιατί δεν χάθηκε η οικογένεια. **Έμεις, ως Έλληνες και ως Ορθόδοξοι, σώζουμε ακόμα την οικογένεια. Συνεχίζουμε να ζούμε «έν Χριστώ». Ο Θεός είτε να μας δίνει δύναμη, να κραταιώνει τους ποιμενάρχες μας, να κραταιώνει τον κληρο, τους εκπαιδευτικούς, τους γονείς, ώστε να κρατήσουμε όρθο αυτόν τον τόπο, την Ελλάδα των Αγίων και των ηρώων.**

* Απομαγνητοφωνημένα αποσπάσματα από την όμιλία του στον Ίερό Ναό Αγίου Θεράποντα Μυτιλήνης στις 23 Απριλίου 2004, με τη συμπλήρωση 800 χρόνων από την πρώτη άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1204 και 950 χρόνων από το Σχίσμα του 1054.
Πρόελευση: <http://www.aegean.gr/agios-therapontas/magazine/apostoli/issue/57/fall.html>

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Κομμάτια τῆς καρδιάς φωτίσανε τὴν γῆ
μὲ αἷμα γιὰ ροδόσταμο ἀφήσαμε νὰ ζεῖ.

Σφαχιάσανε καὶ φέταξαν μάνες μὲ φαιδιά,
ξερίζωσαν τὸ ἔθνος, τὸ ἔβαλαν φωτιά.

Δὲν εἶχαν Θεό, μήτε μέσα τους γυκνή.
Μονάχα ν' ἀρωάξουν ζητοῦσαν οἱ ἄπιστοι.

Χαμένη μας Πατρίδα τὸ ξέρουμε, φονᾶς.
Πίσω τὰ χαμένα μὲ λύθη τὰ ζητᾶς.

Ἡ Ἄλωση τῆς Πόλης φωνάζουν μὲ κραυγή,
Ἐτούτη ἡ γῆ φωὶ φέρτε εἶναι Ἑλληνική.

Κάτω τὰ κέρια ἄπιστα ἀχαρηνὰ σκυλιὰ
φωὶ δέλετε καὶ φάλι ν' ἀνάγετε φωτιά.

Ὁ Ἕλληνας στὸ αἷμα δάρρος ἔχει καὶ φωγμή.
Μὴν ζύνετε τὸ φεῖσμα, μὴν δεῖτε τὴν νίκη τὴν τρανή.

Πῶς γίνονται λιοντάρια καὶ κάνουν μιὰ καυιὰ
ὀλάκερο ἀσκέρι μέσα σὲ μιὰ νυκτιὰ.

Ποιὸς τὸ ' φε φως ἀλλάζει φορεία καὶ μυαλό;
Ἰδιότης ἦταν φάντα μὲ φεῖσμα φλογερό.

Τὴν Ἄλωση τῆς Πόλης φωτὲ του δὲν ξεκνᾶ,
Μέσα ἀπὸ τὰ μακαίρια σὰν χρειαστεῖ φερνᾶ.

Μὴν σκιάζεσαι Πατρίδα, στὸ λέω μὲ γυκνή,
Εἴμαστε καὶ δὰ ἴμαστε ἡ χώρα ἡ φιδὸ ἡρωική.

Καλύτερα μιᾶς ἄρας γράφουν τὰ γραφτά.
Δὲν γίνεται νὰ ζοῦμε ἐμεῖς μὲς στὴν σκλαβιά.

Ἡ Ἄλωση τῆς πόλης φωὶ κόβει σὰν σιδαδί,
ἄς εἶναι νὰ ξυθνήσει τὴν φίστη τὴν ὀρθή.

Μαζὶ ἡ Παναχιά μας φωὶ εἶναι ὁ Στρατηγός.
Μαζὶ μας δὰ σταδεῖ σὰν ἀγρυπνός φρουρός.

Θὰ σκωθεῖ καὶ φάλι ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς,
ν' ἀνδίσουνε μὲ κάρη ἄνθος τῆς Λευτεριάς.

**Μὲ ἔντονο προβληματισμὸ
Χαρούλα Παράνη**

ΛΥΠΗΣΟΥ ΜΑΣ ΚΥΡΙΕ

Τὴ φοβία σπέρνεις βορὰ τῆς παγκοσμιοποίησης,
ζητᾶς νὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι ἕνα.

Ποιὰ φυλή; Ποιὰ ζωὴ τὴν παράδοση δένει;
Ποιὸς λαός; Ποιὸς θνητὸς ἀψηφᾶ τὶς ρίζες;

Κόλαση, κολασμένοι σὰν τὴ νύφη τοῦ σατανᾶ
ὁ ὄχλος τῶν ψυχῶν θύματά σου στὸ χέρι.
Ἡ ἐξουσία. Ἡ δύναμη τῆς ἐξουσίας δικάζει,
ὁ κορεσμὸς τοῦ τρελοῦ μὲ παραφροσύνη κυριεύει.
Καὶ οἱ ἄνθρωποι; Ὡ ἄνθρωποι, θύματα τῆς ἄγνοιας!

Μὰ τί νὰ ἔτανε αὐτὸ πού δειλὰ μυστικὰ ἀγανακτεῖ;
Κι ὅμως, ἀδιάκοπα βήματα πίσω κάνει.
Μήπως τάχα δὲν εἶναι οἱ ἡλίθιοι πού τὸ χρόνο μας κλέβουν
κι ἐμεῖς, ὦ ἐμεῖς ἀπλὰ σιωπηλά τούς κοιτᾶμε.
Ὁλεθρος ὁ σκοπός, ὁ βωμός, ὁ Θεὸς τοῦ Μαμωνᾶ.

Ὁλεθρος ζητᾶ νὰ πνίξει τὴ ζωὴ, τὴν ἐλεύθερη βούληση.
Παγκοσμιοποίηση, ἄψυχη μηχανὴ τὸ κομπιούτερ καὶ τὸ ἴντερνετ.
Ἀλύπητα τώρα καὶ τὸν ἀφέντη πού σοῦ ἔδωσε ζωὴ.
Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου τὸ παράδειγμα τὸ ἔδωσαν πρῶτα οἱ ἄθιοι.
Ἐλεος! Λυτήσου μας! Δεῖξε μας τὸ ἔλεός σου.

**Μὲ ἀγάπη
Χαρούλα Παράνη**

ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ»

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ:
ΚΑΛΥΒΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΛΑΣΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΦΥΛΑΞΗΣ
ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ

ΑΓΙΟΜΕΤΕΩΡΙΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΜΑΣΟΥΤΑ 3 • Τ.Κ. 42200 ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ • Τ.Θ. 5575 • ΤΗΛ.: 2432078183,
6944145784

info@meteoronlithopolis.gr - meteoronlithopolis.gr

Ἀπὸ τὴν κοπή τῆς Βασιλόπιτας τοῦ Συλλόγου

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 20 Ἰανουαρίου 2018, πραγματοποιήθηκε ἡ κοπή τῆς Βασιλόπιτας τοῦ Συλλόγου μας, στὴν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο αἴθουσα «Νίτσα Λιάπη», ὅπου εἶχε πραγματικά προκληθεῖ τὸ ἀδιαχώρητο.

Ἐξαιρετικὴ ἦταν γιὰ ὅλους μας ἡ τιμὴ νὰ παρευρεθεῖ καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὴν πίτα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Θεόκλητος ὁ ὁποῖος στὸ σύντομο χαιρετισμὸ του συνεχάρη τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο γιὰ τὶς πρωτοβουλίες ποὺ ἀνέλαβε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ εὐχήθηκε γιὰ μιὰ εὐλογημένη, δημιουργικὴ καὶ καρποφόρα χρονιά, ἐνῶ τόνισε ιδιαίτερα τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις θὰ σταθεῖ ἀρωγὸς καὶ συμπαραστάτης στὶς προσεχεῖς δράσεις ποὺ ὁ Σύλλογός μας προτίθεται νὰ ἀναλάβει.

Ἀκολούθως, εἰς ἀνάμνηση τῆς παρουσίας τοῦ Σεβασμιωτάτου στὴν κοπή τῆς Βασιλόπιτας τοῦ Συλλόγου καὶ ἀντὶ ἄλλου καλωσορίσματος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Γρηγ. Καλύβας ἐπέδωσε στὸν νεοεκλεγέντα Ἐπίσκοπό μας ἕνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς γνωστῆς χαλκογραφίας τῶν Ἁγίων Μετεώρων τοῦ Παρθενίου μοναχοῦ, τοῦ ἔτους 1782, γιὰ νὰ κοσμεῖ τὸ ἐπισκοπικὸ γραφεῖο.

Στὴ συνέχεια, ὁ κ. Καλύβας εὐχήθηκε σὲ ὅλους γιὰ τὴν νέα χρονιά καὶ ἀνακοίνωσε τὶς νέες δράσεις τοῦ Συλλόγου. Ὁ κ. Καλύβας στάθηκε ἰδίως στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ διέρχεται ἡ πατρίδα μας μὲ τὰ ποικίλα ἐθνικὰ θέματα νὰ βρίσκονται σὲ κρίσιμη καμπὴ καὶ ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἡ νέα χρονιά νὰ λάβει ἕναν εἰδικὸ χαρακτήρα καὶ νὰ ἀφιερωθεῖ στὴν πατρίδα καὶ τὰ ἐθνικὰ μας θέματα.

Ἀνακοίνωσε δέ, ἐνδεικτικὰ, κάποιες ἀπὸ τὶς δράσεις τοῦ Συλλόγου γιὰ τὴ νέα χρονιά, ὅπως σχετικὲς καὶ ἐπίκαιρες ὁμιλίες μὲ διακεκριμένους ἐπιστήμονες ὁμιλητὲς, τὴ συμμετοχὴ τῶν μελῶν καὶ φίλων τοῦ Συλλόγου στὰ μεγαλειώδη συλλαλητήρια τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ἀθήνας γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς ἐλληνικότητος τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας, τὴν μουσικοχορευτικὴ ἐκδήλωση - ἀφιέρωμα στὴ Μακεδονία μας καὶ πολλὲς ἄλλες.

Τέλος, ἀκολούθησε ὁμιλία τοῦ προηγουμένου τῆς **Ι. Μ. Μεγάλου Μετεώρου Ἀρχμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου** μὲ τὸ ἐνδιαφέρον θέμα «**Προσευχὴ καὶ ἄσκησις, χωρὶς μετάνοια, εἶναι καταστροφικὲς**». Στὴν ἐκδήλωση, ἐκτὸς τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῆς συνοδείας του, παρευρέθη τὸ σύνολο τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου. Τὸ παρὸν ἀκόμη ἔδωσαν σύσσωμες οἱ μοναστικὲς ἀδελφότητες τῶν Μονῶν τῶν Ἁγίων Μετεώρων, στρατιωτικὲς ἀρχές, ἀνώτατοι δικαστικοὶ καὶ πλῆθος κόσμου.

Έκδήλωση 15ης Μαρτίου 2018

Δημογραφικό και Έθνική Άμυνα

Μεγάλη έπιτυχία σημείωσε η έκδήλωση
μέ προσκεκλημένο ομιλητή τόν Έπ. Αρχηγό ΓΕΣ, Στγό Φρ. Φραγκούλη

Η τοπική κοινωνία ανταποκρίθηκε με θέρμη στο κάλεσμα του Συλλόγου μας και παραβρέθηκε μαζικά στην έκδήλωση, φανερώνοντας την έντονη φιλοπατρία της και την ανησυχία της συνάμα για τις εξελίξεις με την Τουρκία.

Το θέμα τής έκδηλωσης ήταν: «Δημογραφικό και Έθνική Άμυ-

να» και εντάσσονταν στο πλαίσιο του έτους – αφιερώματος στην έννοια και αξία τής Πατρίδας. Έπρόκειτο για την συνέχεια των εκδηλώσεων του Συλλόγου με αναφορά στην ίδια θεματολογία, μετά τη μουσικοχορευτική έκδηλωση για τη Μακεδονία και τη μαζική συμμετοχή των φίλων και μελών του Συλλόγου στα δύο πανεθνικά συλλαλητήρια τής Αθήνας και τής Θεσσαλονίκης.

Ο στρατηγός, άριστος γνώστης του θέματος, παρουσίασε σειρά αριθμητικών στοιχείων που σκιαγράφησαν με μελανά χρώματα το πρόβλημα, αναδεικνύοντας την ανάγκη λήψης μέτρων προκειμένου αυτό να άμβλυνηθεί.

Άκολουθως συνέδεσε το δημογραφικό με την έθνική Άμυνα κρούοντας τόν κώδωνα του κινδύνου για την συρρίκνωση του πληθυσμού τής χώρας μας.

Τέλος ανέπτυξε συγκεκριμένες προτάσεις για την άντιμετώπιση του προβλήματος. Μιλώντας επίσης για τις εξελίξεις όσον άφορα στα έλληνοτουρκικά μίλησε για στιγμές αύξημένων προκλήσεων, άπειλών και έντονων άμφισβητήσεων για τά μειζονα έθνικά μας ζητήματα, που άπαιτούν έγρηγορη, όμοψυχία και ένίσχυση τής έθνικής συνείδησης και στρατηγικής. Στόν στρατηγό έτέθησαν σειρά έρωτήσεων στις όποιες έδωσε τις άπαντήσεις.

Άκολουθως, τόν λόγο έλαβε ό εκπρόσωπος του Μητροπολίτου Σταγών & Μετεώρων κ. Θεοκλήτου, Αρχιμανδρίτης Αθανά-

σιος, Προηγούμενος τής Ίεράς Μονής του Μεγάλου Μετεώρου, ό όποιος μετέφερε τήν εύλογία του Σεβασμιωτάτου για τήν έκδήλωση.

Στή συνέχεια, ό Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Γρηγόρης Γ. Καλύβας σέ άνάμνηση τής παρουσίας του Στρατηγού στην Καλαμπάκα, του προσέφερε ένα μαρμάρινο άνάγλυφο τής κεφαλής του Έλληνα Μακεδόνα Στρατηλάτη Μεγάλου Άλεξάνδρου, έργο του γνωστού Καλαμπακιώτη γλύπτη κ. Μοδέστου Παρώνη, και μιá συλλεκτική πολυτελή έκδοση των χρόνων του Μεγάλου Άλεξάνδρου.

Συγκινητικότητα ήταν ή στιγμή κατά τήν όποία όλοι οι παριστάμενοι, όρθιοι, έψαλαν τó «Τή Ύπερμάχω» και τόν Έθνικό μας Ύμνο, ενώ ή έκδήλωση όλοκληρώθηκε με τήν προβολή ένός βίντεο - άφιερώματος στην έπιχειρησιακή ικανότητα των ένόπλων μας δυνάμεων.

Σημειωτέον, ότι μεγάλη έντύπωση και πολύ θετικά σχόλια προκάλεσε στους παρευρισκόμενους τó σκηνικό που είχε φιλοτεχνηθεί και άφορούσε τήν δράση των ένόπλων μας δυνάμεων.

Έκδηλωση 24ης Φεβρουαρίου 2018

‘Οδοιπορικό

στήν μαρτυρική γή και τούς ἀγῶνες τῆς Μακεδονίας μας

Τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα ἀνέκυψε ὡς μείζον πρόβλημα ἔθνικης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τὰ περασμένα χρόνια.

Ἄλλοτε σὲ ὕφεση κι ἄλλοτε σὲ ἔξαρση, ἀπασχολοῦσε μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν τρέχουσα εἰδησεογραφία.

Στις μέρες μας, ἔφτασε νὰ θεωρεῖται ἐπιβεβλημένη ἡ ἄμεση καὶ ὀριστικὴ ἐπίλυση τοῦ προβλήματος, νὰ βρεθεῖ δηλαδὴ ἓνα ὄνομα “κοινὰ ἀποδεκτό”, “γιὰ κάθε χρῆση” καὶ “ἔναντι ὅλων”, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θὰ περιγράφει τὴν ἔθνικὴ πανσπερμία τῶν Σκοπίων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ ικανοποιεῖ τὴν παράλογη καὶ ἀπαράδεκτη τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν γειτόνων μας ἐμμονή. Αὐτὴ τὴν ἀνάγκη γιὰ ἄμεση ἐξεύρεση λύσης διατυμπανίζουν σὲ ὅλους τοὺς τόνους καὶ κάποιοι πολιτικοὶ ἄρχοντες τοῦ τόπου μας, ἀντιγράφοντας καὶ ἀναπαράγοντας τὴ συνθηματολογία καὶ τὴ σαθρὴ ἐπιχειρηματολογία ἄλλων, ξένων κέντρων, στὸ ὄνομα ὑποτίθεται τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς εἰρήνης στὴν περιοχὴ τῶν Βαλκανίων, στὸ ὄνομα τῆς ἀλληλεγγύης τῶν λαῶν ἢ ἐπικαλούμενοι “τὸ δίκαιωμα τοῦ αὐτοπροσδιορίζεσθαι”. Γιὰ τὴ σφαιρικὴ θεώρηση τοῦ

σημαντικοῦ αὐτοῦ ἔθνικου θέματος καὶ γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν φίλων καὶ τῶν μελῶν, ὁ Σύλλογός μας διοργάνωσε μιὰ μεγαλειώδη ἐκδήλωση - ἓνα εὐρὺ οδοιπορικὸ στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ τὴν παράδοση - τὸ βράδυ τῆς 24ης Φεβρουαρίου, στὸ ἀσφυκτικὰ γεμάτο Πολιτιστικὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Καλαμπάκας.

Ἡ ἐκδήλωση περιελάμβανε εἰσηγήσεις δύο διακεκριμένων ὁμιλητῶν, τοῦ Δρ Φιλολογίας π. Χρίστου Κυριαζόπουλου καὶ τῆς Καθηγήτριας τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Μαρίας Μαντουβά-λου καὶ ἓνα ἐκτενὲς μουσικοχορευτικὸ ἀφιέρωμα στὴν ἀγιοστόκο καὶ ἥρωστόκο γῆ τῆς Μακεδονίας μας μὲ τὴ συμμετοχὴ πλειάδας μουσικῶν καὶ χορευτῶν τοῦ Χορευτικοῦ Συλλόγου δήμου Καλαμπάκας, “τὰ Μετέωρα” μὲ ὑπεύθυνο τὸν Καθηγητὴ τοῦ Παν/μίου Θεσσαλίας κ. Γιάννη Δήμα.

Προσφώνηση στὴν Ἐκδήλωση 24ης Φεβρουαρίου 2018

*Σεβαστοὶ πατέρες,
ἀξιότιμοι προσκεκλημένοι εἰσηγητές,
ἐντιμότεροι ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ τοῦ τόπου,
πεφιλημένα μέλη τοῦ Συλλόγου μας,
κυρίες καὶ κύριοι,*

Τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα, δηλαδὴ ἡ καπήλευση τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸ πολυσπερματικὸ γειτονικὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων ἀνέκυψε, ὡς μείζον πρόβλημα ἔθνικης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, τὰ περασμένα χρόνια. Ἄλλοτε σὲ ὕφεση κι ἄλλοτε σὲ ἔξαρση, ἀπασχολοῦσε μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν τρέχουσα εἰδησεογραφία. Στις μέρες μας, ἔφτασε νὰ θεωρεῖται ἐπιβεβλημένη - μετὰ καὶ τὴν ἀφόρητὴ πίεση τοῦ διεθνοῦς παράγοντα - ἡ ἄμεση καὶ ὀριστικὴ ἐπίλυση τοῦ προβλήματος.

Νὰ βρεθεῖ δηλαδὴ ἓνα ὄνομα “κοινὰ ἀποδεκτό”, “γιὰ κάθε χρῆση” καὶ “ἔναντι ὅλων”, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θὰ περιγράφει τὴν ἔθνικὴ πανσπερμία τῶν Σκοπίων ὡς μιὰ συμπαγῆ ἔθνοτικὴ κοινότητα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ ικανοποιεῖ τὴν παράλογη καὶ ἀπαράδεκτη ἐμμονὴ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν γειτόνων μας γιὰ τὴ χρῆση τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας.

Αὐτὴ δὲ τὴν ἀνάγκη γιὰ ἄμεση ἐξεύρεση λύσης διατυμπανίζουν σὲ ὅλους τοὺς τόνους καὶ κάποιοι πολιτικοὶ ἄρχοντες τοῦ τόπου μας, κατέχοντες καὶ ὑψηλὰ ὀφίτσια, ἀντιγράφοντας καὶ ἀναπαράγοντας τὴ συνθηματολογία καὶ τὴ σαθρὴ ἐπιχειρηματολογία ξένων κέντρων, στὸ ὄνομα ὑποτίθεται τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς εἰρήνης στὴν περιοχὴ τῶν Βαλκανίων, στὸ ὄνομα τῆς

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

‘Οδοιπορικό
στήν μαρτυρική γή και τούς
ἀγῶνες τῆς Μακεδονίας μας

**Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΣΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ**

ΟΜΙΛΗΤΕΣ:
• Μαρία Μαντουβάλου,
Καθηγήτρια Φιλολογίας Σχολῆς Ἀθηνῶν
• Αργύρ. Χρήστος Κυριαζόπουλος,
ε. Σχολ. Σύμβουλος Φιλολογίας, Δρ Βιζ. Φιλολογίας

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ:
Αργύρ. Χρήστος Κυριαζόπουλος, Φιλοσοφίας Σχολῆς Ἀθηνῶν
Μαρία Μαντουβάλου, Καθηγήτρια Φιλολογίας Σχολῆς Ἀθηνῶν
Χορευτικὸ Συλλόγος Δήμου Καλαμπάκας
Μουσικὸ Συλλόγος Δήμου Καλαμπάκας
Μουσικὸ Συλλόγος Δήμου Καλαμπάκας

Σάββατο 24
Φεβρουαρίου

ὥρα 6:30 μ.μ.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ

ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΛΙΘΟΠΟΛΙΣ

ἀλληλεγγύης τῶν λαῶν ἢ ἐπικαλούμενοι “τὸ δικαίωμα τοῦ αὐτοπροσδιορίζεσθαι”.

Ὁ λαός μας, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ ἄκριτα τὴ λύση πού προωθεῖται.

Ἐξάλλου, στὸ ὄνομα ποιᾶς ἀλήθειας μᾶς ζητεῖται νὰ συναινέσουμε σὲ μιὰ λύση πού βασιζέται στὸ ψεῦδος; Κι ἂν τὸ πράξουμε, δὲν εἴμαστε ὑπόλογοι ἀπέναντι στὶς γενιές πού πέρασαν; Καὶ δὲν εἴμαστε ὑπόλογοι ἀπέναντι στὶς γενιές πού ἔρχονται;

Σ’ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπάντησε. Μὲ σαφήνεια καὶ κατηγορηματικά. Καὶ μάλιστα δύο φορές.

Ἐμεῖς, ὡς Ὁρθόδοξοι καὶ ὡς Ἕλληνες, θεωροῦμε ὅτι ἡ κατάκτηση τῆς ἐπουράνιας πατρίδας προϋποθέτει τὴν ἐλευθερία καὶ εὐημερία τῆς ἐπίγειας. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσουμε οὔτε σπιθαμὴ ἀπὸ ὅσα οἱ πρόγονοί μας μᾶς κληροδότησαν μὲ θυσίες, μὲ μαρτύρια, μὲ ἀγῶνες καὶ αἷμα.

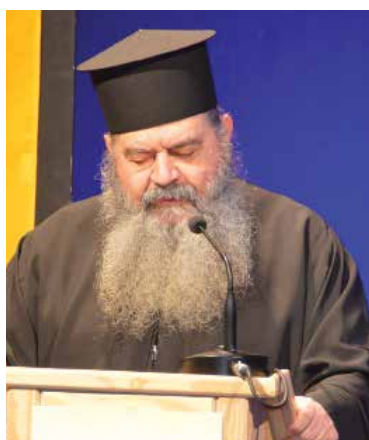
Ἄς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι οὔτε τὸ παρελθὸν μας οὔτε τὸ μέλλον μᾶς συγχωρεῖ τέτοιου μεγέθους λάθη ἢ παραλείψεις.

Ὁ Σύλλογός μας, ἀφουγκραζόμενος τὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, ἀφιέρωσε τὸ τρέχον ἔτος στὴν Πατρίδα μας. Οἱ φετινές, λοιπόν, δράσεις καὶ ἐκδηλώσεις ἔχουν ὡς πυρῆνα καὶ σημεῖο ἀναφοράς τὴν ἱστορία, τὸν πολιτισμὸ, τὴν παράδοση καὶ τὴν ἐν γένει κληρονομιά μας. Εἰδικὰ γιὰ τὴν ἀποψινὴ μας ἐκδήλωση, τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐπικεντρώνεται στὴν ἀγιοτόκο καὶ ἡρωτοτόκο γῆ τῆς Μακεδονίας.

Μὲ ἓνα εὐρὸ ὀδοιπορικὸ στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ τὴν παράδοση, ἀπαντοῦμε σὲ ὅσα ἀνιστόρητα ἀκρίτως ἐκστομίζονται καὶ σὲ ὅσους ἀνιστόρητους ἐσχάτως ἐμφανίζονται.

Αὐτὴ μας ἡ ἀναφορά, εἶναι διττὴ.

Στὸ Α’ Μέρος τῆς ἐκδήλωσής μας καὶ γιὰ τὴ σφαιρικὴ θε-

ώρηση τοῦ θέματος, θὰ ἀκούσουμε τὶς εἰσηγήσεις δύο εἰδικῶν, ἐγκρίτων ἐπιστημόνων.

Τοῦ Ἱερομονάχου, πατρὸς Χρίστου Κυριαζοπούλου καὶ τῆς Καθηγήτριας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μαρίας Μαντουβάλου.

Στὸ Β’ Μέρος θὰ σωπάσουμε ἐμεῖς καὶ θὰ μιλήσει ἡ Ἱστορία, ἡ Παράδοση καὶ ἡ λαϊκὴ μούσα. Σ’ αὐτὸ τὸ Β’ Μέρος, καὶ πάντα μὲ ἄξονα τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Μακεδονίας, θὰ μᾶς φανερωθεῖ ἓνα μέρος τῆς πολιτιστικῆς παράδοσης αὐτῆς τῆς μαρτυρικῆς περιοχῆς.

Ἄξιοχρέως καὶ εὐγνωμόνως εὐχαριστοῦμε καὶ ὅλους ὅσους προσέτρεξαν καὶ παντοιοτρόπως βοήθησαν στὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ ἀφιερώματος. Τοὺς προσκεκλημένους ὁμιλητές, τοὺς μουσικούς, τραγουδιστές καὶ ἀφηγητές, τοὺς χορευτές μας.

Φίλοι κι ἀδέρφια, “Ὅσοι ἀπομείναμε πιστοὶ στὴν παράδοση, ὅσοι δὲν ἀρνηθήκαμε τὸ γάλα πού βυζάξαμε, ἀγωνιζόμαστε, ἄλλος ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ, καταπάνω στὴν ψευτιά. Καταπάνω σ’ αὐτοὺς πού θέλουνε τὴν Ἑλλάδα ἓνα κουφάρι χωρὶς

ψυχὴ, ἓνα λουλούδι χωρὶς μυρουδιά”. Αὐτὸν τὸν ἀγῶνα συνεχίζουμε, κατὰ πῶς μᾶς θέλει ὁ κυρ-Φώτης ὁ Κόντογλου. Αὐτὴ τὴ μνήμη τοῦ λαοῦ μας διατηροῦμε, κατὰ πῶς μᾶς θέλει ὁ Ἐλύτης. Αὐτὴ πού τὴ λένε Πίνδο, τὴ λένε Ἄθω, τὴ λένε Μετέωρα, τὴ λένε Μακεδονία.

”Ὅχι μόνο γιὰ μᾶς, ὄχι μόνο γιὰ τὸ σήμερον. Ἔχουμε ἐπίγνωση τοῦ χρέους μας: “χρωστᾶμε καὶ σὲ ὅσους ἤρθαν, πέρασαν, θὰ ῥθοῦνε, θὰ περάσουν”. (Κ. Παλαμά, Ἡ λειτουργία δὲν τέλειωσε, 1925).

Καλὸν ἀγῶνα, καλὸ στάδιο, καλὴ μετάνοια, καλὴ Ἀνάσταση! Σᾶς εὐχαριστῶ.

Οἱ ἅετοί τοῦ πνεύματος

Ὅσιοι Μετεωρίτες

| Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου |

Ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἰδιαίτερος ἢ τῶν Σταγῶν θεοσκέπαστος Μετεωριτική λιθούπολις, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Πασχάλιας Ἀναστάσιμης χαρᾶς, «εὐφραίνεται μυστικῶς», διότι τιμᾷ καὶ γεραίρει ἐορτίως, τὴν τετάρτη ἐβδομάδα μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου, μὲ ὕμνους καὶ ᾠδὲς πνευματικές, τοὺς ἅετοὺς τοῦ Πνεύματος, τὰ ἄνθη τὰ εὖοσμα τοῦ παραδείσου. Τιμᾷ τοὺς «ἐπώνυμους καὶ κρυφώνυμους».¹ Τιμᾷ τὴν ἰσάγγελο χορεία τῶν Ὁσίων Μετεωριτῶν Πατέρων, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν ἄσκησή τους λειάνθηκαν στὸ ἀμόνι τῆς ὑπομονῆς καὶ ὑπακοῆς. Μὲ τὰ δάκρυά τους, καὶ τοὺς ἀσκητικούς ἰδρώτες, πότισαν, στὴν κυριολεξία, τοὺς ἐπιβλητικούς μὲ τὸ μέγεθός τους, ἀπολιθωμένους σκληροὺς καὶ ἀδάμαστους «γίγαντες» τῶν Μετεώρων.

Τὰ Ἅγια Μετέωρα ἔχουν τὴ δική τους ἰδιαίτερη ὁμορφιά. Μιὰ ὁμορφιά μυστική, κρυμμένη ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια ἐκείνων πού, ὡς ἄφρονες, λέγουν: «ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν οὐκ ἔστι Θεός».²

Οἱ Ἅγιοι τῶν Μετεώρων ἀνέδειξαν τοῦτον τὸν τόπον καὶ τὸν ἔκαναν θαυμαστὸ καὶ περιάκουστο στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Τόπος μοναδικός, καταπληκτικός, σαγηνευτικός, ἀπαράμιλλος, ἀπαράκλητος, προσευχητικός, κατανυκτικός. Τόπος: «οὐ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτῶν, τόπον σωτηριωδέστατον ἡμῖν, αὐλὴν ἀγίαν Χριστοῦ».³ Τόπος ὄντως συναντήσεως ἀνθρώπων καὶ Θεοῦ, ἰδανικός γιὰ τὴν κλίμακα τῆς «ἐν Χριστῷ ζωῆς».

Ἕνας τόπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ποτισμένος μὲ ἰδρώτες καὶ δάκρυα· κόπους καὶ πόνους· κρυφοὺς πνευματικούς ἀγῶνες τῶν ἀσκητῶν καὶ Πατέρων τῆς Ἁγιομετεωριτικῆς Πολιτείας: στίς κέλλες, στὰ ἀσκητήρια, στίς ὁπὲς τῶν βράχων καὶ σὲ κάθε μοναστηριακὸ συγκρότημα ξεχωριστά. Ὁ τόπος αὐτός, εἶναι εὐλογημένος καὶ ἁγιασμένος.

Ὅσο καὶ ἂν διηγηθοῦμε τοὺς ἄθλους καὶ τίς ἀρετὲς τῶν πυρωμένων αὐτῶν ψυχῶν, οἱ λόγοι θὰ φανοῦν φλύαροι καὶ ταπεινοὶ μπροστὰ στὰ ἔργα Των. Ποιούς νὰ μνημονεύση κανεὶς πρῶτα καὶ ποιούς ἔπειτα; Τὸν Ὅσιο Νεῖλο τὸν Θεοφιλή, τὸν πρῶτο τῆς σκήτεως; Τὸν Ἀθανάσιο, δομήτορα καὶ κτήτορα τοῦ

Μετεώρου; Τὸν Ἰωάσαφ, ποὺ μετέλλαξε τὴν ἐπίγεια βασιλεία μὲ τὴν οὐράνια; Τοὺς ἀταδέλφους Θεοφάνη καὶ Νεκτάριο ποὺ ἀπαρνήθηκαν τελείως τὴν κενοδοξία, ἢ ὁποία μπορούσε νὰ προσέλθῃ ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς κληρονομιάς, καὶ ἐνεδύθηκαν τὸ μοναχικὸ τριβῶνιο τῆς ἀσκήσεως καὶ αὐταπαρνήσεως; Τὸν Γρηγόριο τὸν ἠσυχαστή; Τὸν Βενέδικτο τὸν ἀσκητή; Ἡ μήπως τοὺς ἀναρίθμητους ἀνωνύμους ἐκείνους καὶ ἀγνώστους, τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ λείψανα «ὡς βοτάνη ἀνατέλλουν» σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἁγιομετεωριτικῆς γῆς καὶ σκορποῦν εὐωδία πνευματική;

Τί νὰ τιμήσῃ καὶ τί νὰ θαυμάσῃ κανεὶς περισσότερο; Τὴν κεφαλαιώδη καὶ θεοκίνητη ξενιτεία ἢ τὴν ἀδιάκριτη καὶ σωτήρια ὑπακοή; Τὴν ἀρετοσώτεια ταπεινοφροσύνη ἢ τῆς χριστενότητος εὐχῆς τὸ ἀδιάλειπτον; Τὰ ἀείρροα δάκρυα ἢ τὴν πάννουχόν τε στάση, καὶ τὴν φιλάδελφον διακονία, καὶ τῶν λοιπῶν θεοποιῶν κατορθωμάτων τὸν ὄραμόν;⁴ Τὰ δάκρυα τῆς κατανύξεως ἢ τοὺς βαθυκάριους στεναγμοὺς τῆς μετανοίας; Τὴν πτωχεία γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἢ τὸν πλοῦτο τῆς ἀρετῆς; Τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεως ἢ τὸ ὕψος τῆς Θεολογίας; Τοὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν παθῶν ἢ τὰ τρόπαια κατὰ τῶν δαιμόνων; Τὴ συνέπεια τῆς πράξεως ἢ τὸν πλοῦτο τῆς θεωρίας; Τὴν κατὰ κόσμον ἀσημότητα ἢ τὴν ἐν Χριστῷ μεγαλοσύνη; Τὸ ἀτμηλέτο τῆς σαρκὸς ἢ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς; Τὸ χαροποιὸ πένθος ἢ τὸ γλυκασμὸ τῆς θεοπτείας; Τὴν ἐκκοπή κάθε ψεκτοῦ πάθους ἢ τὸ «παθεῖν τὰ θεῖα»; Τὴ νοερὰ προσευχὴ ἢ τὴν μὲ ἀγάπη διακονία; Τὴν διὰ Χριστὸν σαλότητα καὶ μωρία ἢ τὴν ἐνθεο σοφία; «Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἄξιαν»⁵...

Οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ μαθητές τους, στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων, ἀνεδείχθησαν λαμπροὶ συνεχιστὲς τῆς γνήσιας Ὁρθόδοξης μοναχικῆς παραδόσεως, ποὺ τὴ διαφύλαξαν, ὅπως αὐτὴ γεννήθηκε

1. Ἀκολουθία Ὁσ. Μετεωριτῶν Πατέρων, Δοξαστικὸ Στιχηρῶν Μικροῦ Ἑσπερινοῦ, Ἰουστίνου Δεκαδύωνος

2. Ψλμ. 13,1

3. Ἀκολουθία Ὁσ. Μετεωριτῶν Πατέρων, ἐνθα ἀνωτέρω

4. Ἀκολουθία Ὁσ. Μετεωριτῶν Πατέρων, εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελον Ἦχος α'

5. Ἀσματικός Κανόνας Θεοφανείων, Ἐνάτη Ὠδή

Πατέρες

στά λίκνα τοῦ Ἀνατολικοῦ Μοναχισμοῦ, με ἀγρυπνίες καὶ θυσίες πολλές.

Ἀσχοῦμενοι πάνω στους ἀπαράκλητους, ἀφιλόξενους, ἀνεμόδαρτους καὶ ὑψιθώρους βράχους, ἀκολούθησαν πιστὰ τὸ δρόμο τῆς θεοδίδακτης πτωχείας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τις βασικὲς μοναχικὲς ἀρετές, καθὼς ὄχι μόνο ἀποτελεῖ ἀναγκαιότητα τοῦ ἀσκητικοῦ τρόπου ζωῆς, ἀλλὰ ἐπιδρᾷ πολὺμορφα στὴ διαμόρφωση τῆς πνευματικότητας τοῦ εὐλογημένου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτοί, λοιπόν, οἱ Ἅγιοι, εἶναι ἡ ὠραιότητα τῶν Μετεώρων. Τὸ μεγαλεῖο τους καὶ ἡ ἀκτινοβόλος θερμότητα ποὺ ἀναπαύει τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητές, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀφώνους ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ στοχαστές. Αὐτοὶ μετέβαλαν τὴν ἀγριότητα τοῦ τόπου σὲ ἡμερότητα. Τὸν ἀκατοίκητο καὶ ἀπαρήγορο τόπο σὲ κατοικήσιμο. Τοὺς ἀνυδρους καὶ ἄνικμους βράχους τοὺς μετέτρεψαν σὲ πολιτεία. Ἀπὸ τὰ πνευματικὰ σκάμματα τῆς ἀρετῆς στὴ γῆ, στὰ πνευματικὰ στέφανα τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ ὀλόλευκα ἀνθοστέφανα τῆς γῆς, λαμπυρίζουν στὰ γιορτινὰ καὶ γαμήλια δώματα τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ.

«Κατεπάτησαν τοὺς γεώδεις λογιμοὺς τῆς κοσμικῆς φαντασίας καὶ με τὴν ἀρετὴ Των πυγμάχησαν με τοὺς δαίμονες καὶ κέρδισαν μύριες νίκες, για τις ὁποῖες ψάλλει ὅλη ἡ οἰκουμένη. Διότι βαδίζοντας τὴ στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸ, γυμνάστηκαν σὲ ὅλα, ὡς πρὸς τὴν ὑπομονή, με τὸ ἀσθενέστερο ἀπὸ τὸν ἴσθὸ τῆς ἀράχνης σῶμα Των».⁶

Ἅγια Μετέωρα σημαίνει τόπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ζυμωμένα τὰ χῶματα, με τὰ αἵματα, τοὺς ἰδρώτες καὶ τὰ δάκρυα ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων Ὁσίων Πατέρων. Με ἓνα λόγο, τὰ Ἅγια Μετέωρα, εἶναι: «τόπος ἀγιότητας· τόπος σωτηριωδέστατος».⁷ Ἡ σιωπὴ τῶν βράχων βρῖθει στεναγμῶν ἀλαλήτων.

6. Ἐγκώμιο Ἰω. Χρυσοστόμου εἰς τὸν βίον τῆς Ὁσίας Ὀλυμπιάδας

7. Ἐνθα ἀνωτέρω

Οί Όσοι Μετεωρίτες Πατέρες, είναι, για όλους μας, ένας άδυσώπητος καθρέφτης! Για όσους φέρουμε το υπεύθυνο όνομα «Χριστιανός Όρθόδοξος», και ακόμα πιδό πολύ, για όσους φέρουμε τδ ίδιο με εκείνους σχήμα. Έρχονται σήμερα, σε μιά εποχή πνευματικής παρακμής, να μās δείξουν τδν άληθινό σκοπό τής ζωής. Να μās πδν πδς και εκείνοι δέν υπήρξαν έξωγήνα όντα με υπερφυσικές δυνάμεις. Ήταν άνθρωποι «όμοιοπαθείς ήμίν»⁸ με τδ δυσβάστακτο φορτίο στούς ώμους τδύ προπατορικού άμαρτήματος.

Μās υπενθυμίζουν πδς ή Έκκλησία μας, άποτελεί ένα άσταμάτητο έργαστήριο αγιότητας, άκολουθώντας τήν προτροπή τδύ Φωτοδότη Χριστού: «άγιοι γίνεσθε, ότι έγώ άγιός είμι».⁹ Ό Χριστός, είναι «ό ών και ό ήν και ό έρχόμενος»¹⁰ και ή Έκκλησία Του ζωσα σκεπασμένη άπό τή Χάρη Του. Παίρνει χώμα και βγάξει χρυσάφι· παίρνει ύλη και βγάξει πνεύμα· παίρνει καρδιές βουτηγμένες στο βουρκο και τις καθαρίζει· παίρνει φθαρτότητα και παράγει άφθαρσία· παίρνει χοϊκούς πολίτες και τδύς κάνει ούρανοπολίτες· παίρνει στρατιώτες άπό τή γήινη στρατιά, τή στρατευόμενη Έκκλησία, και τδύς κάνει στρατιώτες τής θριαμβεύουσας στούς ούρανούς πανηγύρεως. Αυτή είναι ή Έκκλησία με τή λυτρωτική Της πορεία μέσα στο πέρασμα τδν αϊώνων.

Έπίσης, οί Όσοι Μετεωρίτες Πατέρες, μās υπενθυμίζουν, άν ό λύχνος τής χριστιανικής μας ύπάρξεως φέγγει επί τδύ λυχνοστάτου. Άν οί χριστιανικές μας άρχές σελαγίζουν άπό όποιαδήποτε κοινωνική θέση και άν κατέχουμε. Άν χύνη στούς γύρω του τδ παρήγορο και ιλαρώτατο φδς τής Πίστewς, τής έλπίδας και τής αγάπης.

Η εποχή μας, στεγνή άπό τδν όρθολογισμό, άναζητά διέξοδο και λύσεις στα προβλήματα πδύ τήν άπασχολούν. Κρίσεις στις άξίες· κρίσεις στα συστήματα· κρίσεις στην ποιότητα τδύ ανθρώπου. Κι άναζητάμε τδ μεγάλο θαύμα, τδ θαύμα μιάς παγκόσμιας ειρήνης, πδύ όσο πιδό πολύ μās τήν ύπόσχονται τόσο αυτή μās άποφεύγει.

Έχασαν πολλοί τήν ύπομονή και τήν πίστη τους. Μέσα στην άπελπισία τους διακηρύσσουν πδς για να μη γίνεται τίποτε, δέν ύπάρχει Θεός. Τραγικό τδ κατάντημα τδύ σύγχρονου άνθρώπου, πδύ θέλει μόνο θαύματα για να πιστεύη. Τδ θαύμα είναι εκδήλωση αγάπης τδύ Θεού, μα για να γίνη χρειάζεται μιά σπίθα, ένα κάλεσμα, μιά ζήτηση. Όλα αυτά άνήκουν στον άνθρωπο και εκφράζονται με πίστη, με ταπεινώση, με αγιότητα. Χωρίς ταπεινώση και πίστη και αγιότητα άδιστα περιμένουμε τά θαύματα, και άδιστα κυνηγάμε τήν ειρήνη.

Άν θέλουμε, ειρήνη, ήσυχία, όμαλότητα, είτε ως άνθρωποι, είτε ακόμα και ως λαοί, πρέπει να βρούμε αυτδ πδύ προκαλεί τά θαύματα· τήν αγιότητα. Μέσα της είναι ή πίστη, ή ταπεινώση, ή ύπομονή, ή αγάπη, ή συγχωρητικότητα, ή άνοχή, ή έλεημοσύνη, ή αγνότητα. Δέν μās ζητά ό Θεός με μιάς να φθάσουμε στην κορυφή, με μιάς να τά άποκτήσουμε όλα αυτά για να σωθούμε. Ζητά να άρχίσουμε σιγά-σιγά να αγιάζουμε τις λεπτομέρειες τής ζωής. Έτσι θα άλλαξουμε έμεις· έτσι θα αλλάξει ό κόσμος, και τότε ή αγιότητα θα προκαλέσει τδ μεγάλο θαύμα.

«Και οί μακάριοι Όσοι Μετεωρίτες Πατέρες τελευτήσαντες στούς κατά Θεόν άγώνες για τήν άρετή “μακάριον ήρατο κλέος, εν τδύ άπεράντω αϊώνι στεφανηφορούντων”. Και για τδ ύψος τδν άρετδν, τδ ύψος τδν στεφάνων, ή αγιότης».¹¹

8. Πρξ. 14,15

9. Α΄ Περτ. 1,16. Πρβλ. Λευίτ. 20,7,26

10. Άποκ. ΄λω. 1,8

11. Έγκώμιο ΄λω. Χρυσοστόμου εις τδν βίο τής Όσίας Όλυμπίαδας

Γέμισε ή πόλη εύωδιά!

Στις 29 Ἀπριλίου (Κυριακή τοῦ Παραλύτου) ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία ἐόρτασε μὲ κάθε ἱεροπρέπεια τὴ μνήμη τῶν Ὁσίων Μετεωριτῶν Πατέρων, τῶν ὁσίων ἀσκητῶν ποὺ ἀφιέρωσαν τὴ ζωὴ τους στὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία ἐγκαταβιώνοντας στοὺς ἀπόκρημνους καὶ ἀφιλόξενους βράχους. Καὶ στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ ἐορτασμοῦ ἡ πόλη μας ὑποδέχτηκε μὲ κάθε τιμὴ καὶ εὐλάβεια καὶ μεγάλη συγκίνηση τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ποὺ ἀποθησαυρίζονται στὶς μετεωρίτικες μονές.

Πόσο εὐλογημένοι πρέπει νὰ νιώθουμε ὅλοι ἐμεῖς γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ ποὺ μᾶς ἔγινε! Πόσο εὐλογημένη κι ἡ πόλη μας νὰ διατηρεῖ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ προνόμιο, νὰ βρίσκεται ὑπὸ τὴν σκιά καὶ τὴν ἀδιάλειπτη προστασία τῶν ἁγίων μας! Νὰ βρίσκεται στὰ πόδια τῶν μοναστηριῶν μας, ὅπου φυλάσσονται αἰῶνες τώρα τέτοιοι θησαυροί!

Γιατί, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, τὸ κλέος τῶν μοναστηριῶν δὲν εἶναι τὰ ἐξαιρετικὴς τέχνης ἐργόχειρα, τὰ κειμήλια, τὰ σπάνια χειρόγραφα. Δὲν εἶναι οἱ τροῦλοι, τὰ περιτεχνα καμπαναριά καὶ τὰ σταυροθόλια. Οὔτε τὰ χρυσοποίκιλτα ἐνδύματα, τὰ ξυλόγλυπτα τέμπλα, οἱ πύργοι καὶ τὰ ἀναβατόρια. Ἡ δόξα τῶν μοναστηριῶν μας εἶναι τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μας. Λείψανα ἀποστόλων, ὁσίων, ὁμολογητῶν, μαρτύρων καὶ ἀσφαλῶς τῶν ἁγίων κτιτόρων, εἶναι αὐτὰ ποὺ κράτησαν ζωντανές τὶς Μονές τῶν Μετεώρων στὸ διάβα τοῦ χρόνου. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἀπαντοχὴ τῶν πιστῶν, τὸ στήριγμα τῶν πεπτωκότων, τὸ ἴαμα τῶν ἀσθενούντων, ἡ ἀπτή αἴσθησις τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμη ποὺ πηγάζει ἀπὸ αὐτὰ εἶναι - κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, *“ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, ἡ τοῖς ὀστέοις παρακαθήμενὴ καὶ τοῖς ἁγίοις συνοικοῦσα”*.

Καὶ εὐδόκησε ὁ Θεός, ἀφοῦ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν κάνουμε τὸν κόπο, νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν οἱ ἅγιοι καὶ νὰ λαμπρύνουν μὲ τὴν ζωντανὴ παρουσία τους τὴν φετινὴ πανήγυρη καὶ νὰ ἀγιάσουν διὰ τῶν τιμίων λειψάνων τους ὅλους ἐμᾶς καὶ τὴν πόλη μας.

Σύσσωμη ἡ πόλη καὶ οἱ ἀρχές της, ὁ κλῆρος, ἡ Πολιτεία, ὁ Δῆμος καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, οἱ νέοι καὶ οἱ γηραιότεροι καὶ οἱ γονεῖς μὲ τὰ παιδιά ὑποδέχτηκαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μας καὶ μὲ ἔκδηλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἀκολούθησαν τὴν ἱερὴ πομπή. Καὶ ἦταν πραγματικὰ ὅλη ἡ πόλη ἐκεῖ. Ἀκόμη κι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν παρέστησαν στὴν Ἀκολουθία ποὺ προηγήθηκε, στὴ θέα τῶν τιμίων λειψάνων ἀνασηκώθηκαν, σταυροκοπήθηκαν, φωταγωγῆσαν τὰ καταστήματά τους, συμμετεῖχαν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο στὴ γιορτὴ.

Πόσο συγκινητικὸς, πόσο κατανουκτικὸς, πόσο διαφορετικὸς ὁ φετινὸς ἐορτασμός! Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποδίδει τιμές, νὰ προσκυνᾷ μὲ εὐλάβεια τὰ λείψανα τῶν ἁγίων του καὶ νὰ τὰ περιφέρει ὡς τρόπαια νίκης σὲ ὅλη τὴν πόλη, γιὰ νὰ εὐωδιάσει κάθε γειτονιά, κάθε δρόμος, κάθε μπαλκόνι ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του!

Πέρασαν κίολας πέντε μήνες από την ένθρονιση του Μητροπολίτη μας κ.κ. Θεόκλητου. Σ' αυτό το μικρό χρονικό διάστημα με δύο σημαντικές παρεμβάσεις του ο Ποιμενάρχης μας έδωσε το στίγμα του όσον αφορά τὰ Ἁγία Μετέωρα και τὴν ἀναγκαιότητα προστασίας και διαφύλαξης τῆς ἁγιομετεωρίτικης κληρονομιάς.

Συγκεκριμένα, στὴν εἰσήγησή του στὴν ἡμερίδα τῆς Περιφερειακῆς Ἑνώσεως Δήμων Θεσσαλίας με θέμα: «ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ - ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ» πού πραγματοποιήθηκε στο Καστράκι στίς 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 2018, μεταξύ τῶν ἄλλων ὁ κ. Θεόκλητος τονίζει: «Τὰ Ἁγία Μετέωρα εἶναι ἕνα ζωντανὸ και ἐνεργὸ μνημεῖο διαχρονικῆς μαρτυρίας. Οἱ σύγχρονες μοναχικὲς ἀδελφότητες τῶν Ἁγίων Μετεώρων πραγματώνουν καθημερινὰ τὴν υπέρβαση τοῦ χρόνου και τὴν ἀναγωγή του στὴν ἱστορία. Παραμένουν, ἔτσι, ὄχι οἱ φύλακες ἑνός νεκροῦ παρελθόντος, ἀλλὰ οἱ μάρτυρες και οἱ φορεῖς μιάς ζωντανῆς πραγματικότητας φερέλπιδος και δημιουργικῆς. Ἐτσι ἔχουν καθιερωθεῖ στὴν καθολικὴ συνείδηση και ἔχουν ἀναδειχθεῖ σὲ φάρο παγκόσμιας ἀκτινοβολίας...».

Ἐπίσης τόνισε τὰ τεράστια οικονομικά ὀφέλη πού προκύπτουν γιὰ τὴν τοπική, ἀλλὰ και τὴν ἔθνικὴ οἰκονομία ἀπὸ τὴν προσέλευση ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐπισκεπτῶν κάθε χρόνο στὴν περιοχή μας. «Ἀρκεῖ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι τὸ 75% και πλέον τῆς τοπικῆς οἰκονομίας κινεῖται ἀπὸ τὸν τουρισμό. Πρόκειται πραγματικὰ γιὰ μίαν μεγάλη εὐλογία και εὐεργεσία τοῦ ἁγιασμένου αὐτοῦ τόπου πρὸς τὸν δοκιμαζόμενο λαό μας, πού πραγματικὰ στεναίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως...

Σημαντικὲς ἀναφορὲς ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης προστασίας τῶν Ἁγίων Μετεώρων ἀπὸ τὸν Ποιμενάρχη μας κ.κ. Θεόκλητο.

Ἡ Ἁγία Μετέωρα εἶναι ἕνα ζωντανὸ και ἐνεργὸ μνημεῖο διαχρονικῆς μαρτυρίας.

Κριτήριο και ὀριοθέτης διατήρησης τῆς ἰδιαιτερότητος τοῦ χώρου εἶναι ἡ ἱερότητά του. Ἡ διατήρηση τῆς ἱερότητος εἶναι τὸ μοναδικὸ στοιχεῖο πού προστατευόμενο προστατεύει τὸν σύνολο τῶν χώρων με ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του, ἀπειλούμενο δὲ ἀπειλεῖ με κατάρρευση ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα πού στηρίζεται σ' αὐτό.

Θὰ πρέπει, λοιπόν, ὅλοι μας νὰ εἴμαστε ἰδιαίτερα προσεκτικοὶ στὴν συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι στο Μοναστικὸ Κέντρο τῶν Ἁγίων Μετεώρων και νὰ μὴν τὸ ἀντιμετωπίζουμε τυχαρπαστα και εὐκαιρικὰ με μοναδικὸ κριτήριο τὸν προσπορισμὸ τοῦ εὐκόλου κέρδους. Ἡ ἐμπορευματοποίηση τοῦ χώρου και ὁ εὐτελισμὸς του σὲ εἶδος κερδοσκοπικῆς προβολῆς και ἀνταγωνισμού δὲν προσβάλλει μόνον τὴν ἱερότητά του, ἀλλὰ και τὴν συνολικὴ του ἀξία ὡς πολιτισμικὸ ἀγαθὸ και ζωντανὸ φορὲα ἔθνικῆς παραδόσεως και παιδείας. Ἡ ἄκρατη και ἄμετρη τουριστικὴ ἀξιοποίηση, χωρὶς σχεδιασμὸ και πρὸ παντός χωρὶς τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ στίς ἀρχές και τίς ἀξίες αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου τόπου και στοὺς ἀνθρώπους πού τὸν διακονοῦν ἔχοντας ἀφιερῶσει ἐκεῖ τὴν ζωὴ τους ὁλόκληρη, εἶναι βέβαιο πὺς θὰ ἀποφέρει μακροπρόθεσμα τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἐπιδικώμενα ἀποτελέσματα.

Αὐτό, βεβαίως, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἱερεῖς Μονῆς τῶν Ἁγίων Μετεώρων ἀντιτίθε-

νται στὴν ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα πού ἀναπτύσσεται στὸν τουριστικὸ τομέα στοὺς κόλπους τῆς τοπικῆς κοινωνίας. Ἀντίθετα μάλιστα, οἱ ἱερεῖς Μονῆς στηρίζουν, στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων τους, τίς ὁποῖες πρωτοβουλίες πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτῆ ἀναλαμβάνει ὁ Δήμος Καλαμπάκας ἢ ἄλλοι ἀρμόδιοι θεσμικοὶ φορεῖς. Στηρίζουν, ἐπίσης, ἀνάλογες πρωτοβουλίες γιὰ τὴν χρῆση και τὴν επέκταση τῆς τεράστιας δυναμικῆς τῶν Ἁγίων Μετεώρων με σκοπὸ τὴν προβολὴ και ἀνάδειξη τοῦ Δήμου μας συνολικά...».

Σὲ ἀνάλογο τόνο κινήθηκε και ὁ λόγος του στὴν συνέντευξη πού παραχώρησε στο διαδικτυακὸ ραδιόφωνο και συγκεκριμένα στο κ. Βαξεβανίδη, τονίζοντας τὴν ἀναγκαιότητα προστασίας και σεβασμοῦ τῶν Μετεώρων και τοῦ ἱεροῦ χώρου. Πρόκει-

Κριτήριο και ὀριοθέτης διατήρησης τῆς ἰδιαιτερότητος τοῦ χώρου εἶναι ἡ ἱερότητά του.

ται γιὰ δύο ἐξόχως σημαντικὲς παρεμβάσεις πού πραγματικὰ δείχνουν ἱεράρχη πού γνωρίζει τὴν προσφορὰ τῶν Ἁγίων Μετεώρων στὴν Ὀρθοδοξία, στὴν πατρίδα και στο ἔθνος μας.

Τέλος, νὰ ἐπισημάνουμε τὴν ἐνδιαφέρουσα πρότασή του γιὰ τὴν ἴδρυση και λειτουργία Ἀκαδημίας Μετεώρων. Μιὰ πρόταση με βάθος και πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ τὴν περιοχή μας.

«Τολμᾶ τό θεῖον Πνεῦμα μή Θεόν λέγειν,
τό παμπόνηρον πνεῦμα Μακεδονίου»

Μετά τήν Α΄ Οικουμενική Σύνοδο τῆς Νίκαιας ἀνεφάνησαν στήν Ἐκκλησία καί νέοι αἰρετικοί. Μεταξύ αὐτῶν, οἱ Πνευματομάχοι ἢ Μακεδονιανοί (ἀπό τό ὄνομα τοῦ αἰρετικοῦ Ἐπισκόπου Κ/Πόλεως, Μακεδονίου) οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνταν τή θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θεωρώντας αὐτό «κτίσμα καί ὄχι Θεό, οὔτε ὁμοούσιο μέ τόν Πατέρα καί τόν Υἱό». Στήν κακόδοξη αὐτή διδασκαλία ἀντέδρασαν ἀπό πολύ νωρίς οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό 379, στήν τοπική Σύνοδο τῆς Ἀντιόχειας, καταδικάστηκαν οἱ πνευματομάχοι.

ἀ νὰ μή φτάνανε οἱ σκληροὶ ἀρειανοί, τὰ τελευταῖα χρόνια ἐμφανιστήκανε στήν πρωτεύουσα καί οἱ πνευματομάχοι. Καταφέρανε γρήγορα ν' ἀποκτήσουνε ὁπαδούς πολλούς. Οἱ ἐπικεφαλῆς ἦτανε μοναχοί. Καί μοναχοί ἀπό τοὺς αὐστηρούς. Δηλαδή ἀσκητικοί, ἐγκρατεῖς καί ἀκτῆμονες. Δέν εἶχαν ἀκόμη ὀργανωμένα κοινοβιακὰ μοναστήρια. Ζούσανε ὅμως σέ ομάδες καί ἦτανε ὑπόδειγμα στοὺς πολλούς χριστιανούς. Κι αὐτό φοβότανε περισσότερο ὁ Γρηγόριος. Ὁ κόσμος τοὺς πρόσεχε γιά τήν ἀσκητική ζωή τους καί συγχρόνως τοὺς ἐμπιστευότανε σέ ὅ,τι δίδασκαν.

Ἄλλὰ δίδασκαν ὄχι ὀρθόδοξα. Ἡ θεολογία, βέβαια, τοῦ Ἀθανασίου καί τῶν Καππαδοκῶν τοὺς εἶχανε πείσει νὰ ὁμολογοῦν τόν Υἱό (Χριστό) τέλειο Θεό καί ὁμοούσιο πρὸς τόν Πατέρα. Δέν θέλανε ὅμως νὰ ὁμολογήσουν τὸ ἴδιο καί γιά τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Κακόδοξοι, λοιπόν, καί τοῦτοι. Καί τοὺς ὀνομάσανε Πνευματομάχους. Ὅχι ὅμως τόσο κακόδοξοι, ὅσο οἱ ἀκράιοι ἀρειανοί. Φέρονταν πιὸ ἥπια πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα πηγαίνανε κι ἀκούγανε τὸ Γρηγόριο στήν Ἀναστασία.

Δέν ἦτανε λίγοι καί οἱ ὀρθόδοξοι πού σκέφτονταν:

– Εἶναι δυνατὸ, τέτοιοι ἄνθρωποι, τόσο σεμνοὶ καί ἀσκητικοὶ νὰ τιμωρηθοῦνε ἀπὸ τὸ Θεό; Ἡ δυσκολία τοῦ Γρηγορίου δέν ἦτανε μικρή. Πῶς νὰ ἐξηγήσει πειστικά, ὅτι ἀληθινὴ εὐσέβεια καί ἀσκησιὴ θέλει καί ὀρθὴ πίστη. Γνήσια καί ἀποτελεσματικὴ ἀσκησιὴ γίνεται ἀπὸ τὸν χριστιανό, πού ἔχει καί ὀρθὴ πίστη. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα τότε μόνο χαριτώνει τὸν ἀσκητή, τότε μόνο δίνει τὸν στέφανο τῆς θείας δόξας.

Δέν ἦταν ἀκόμη καιρὸς γιά τοὺς Κωνσταντινουπολίτες ν' ἀκούσουνε βαθιὰ θεολογία περὶ ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι τῆ στιγμῆ αὐτῆ νόμιζε ὁ Γρηγόριος. Ἦθελε πρῶτα νὰ καταλάβουνε καλύτερα τὴν ἐνότητα τῆς ἁγίας Τριάδας, νὰ συνηθίσουνε τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειτα νὰ τοὺς μιλήσει μέ ἀκρίβεια γιά τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Κι ἐφάρμοσε τὸ πρόγραμμα αὐτό, ἀλλὰ μόνο μερικὰ.

Ἐφτασε ἡ Πεντηκοστή τοῦ 379. Ἐπεφτε στίς 9 Ἰουνίου τῆ χρονιά ἐκείνη. Γέμισε ἀσφυκτικὰ ὁ ναὸς τῆς Ἀναστασίας. Λαμπρὴ γιορτῆ. Προχωροῦσε ἡ Θεία Λειτουργία καί ὁ Γρηγόριος ἔνωθε ὅλο καί πιὸ ἀλλιώτικα. Εἶχε κατακλυστεῖ ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος καί ζοῦσε μέ αὐτὴ καί γι' αὐτό.

Ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ κηρύγματος. Στάθηκε στήν Ὡραία πύλη. Εἶχε σχεδιάσει νὰ τοὺς μιλήσει γιά τὴν σημασία τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτὰ. Νὰ ἐρμηνεύσει τὰ σχετικὰ βιβλικά κείμενα καί τὰ ἱστορικά τῆς Πεντηκοστῆς. Καί τὸ 'κανε φυσικά. Μὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, κύλησε ὁ λόγος του γρήγορα στὸ ἅγιο Πνεῦμα.

Ἦτανε καί ἡ ἐποχὴ πού εἶχε κληθεῖ στήν Ἀντιόχεια σύνοδος, κυρίως γιά τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Κορυφαῖο πρόσωπό της ὁ Μελέτιος Ἀντιοχείας. Ὁρθόδοξος ἄνδρας, γενναῖος ὁμολογητής. Ἐκεῖ, λοιπόν, ὁμολογήθηκε ὀρθὰ ἡ πίστη στήν θεότητα καί τὴν ὁμοουσιότητα τοῦ Πνεύματος καί καταδικάστηκαν οἱ πνευματομάχοι. Ὁ Γρηγόριος παραταῦτα δέν μπό-

Πεντηκοστή τοῦ 379

Στυλιανός Παπαδόπουλος

ρεσε νὰ εἶναι αὐστηρὸς καί σκληρὸς μέ τοὺς πνευματομάχους. Ἐβλεπε μερικοὺς μπροστά του, ὅταν στάθηκε στήν Ὡραία πύλη. Γι' αὐτό, ἀφήνονταν πολλὰ ἀπ' ὅσα εἶχε σχεδιάσει, μίλησε πατρικά, μέ ἀπειρὴ ἀγάπη.

Ἦλπιζε ὅτι θὰ μετανοήσουν. Μίλησε ἡ χάρη πού εἶχε μέσα του ὡς θεόπτης. Δέν μπόρεσε νὰ τὴν κρύψει. Μίλησε καί ποιητικά. Ὑπέκυψε στὸ ταλέντο του. Τόσο, πού κομμάτια τοῦ λόγου τούτου, χρησιμοποιήθηκαν κατὰ λέξη ἀπὸ ὑμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας μας.

– Ὅτι σὰς λέω, ἀδελφοί μου, εἶναι ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Ἐκεῖνο μέ ὀδηγεῖ, αὐτὸ μ' ἐμπνέει νὰ μιλάω ἔτσι ὅπως μιλάω.

Ἄν δέν τὸν ξέρανε οἱ ἐκκλησιαζόμενοι τὸ Γρηγόριο θὰ τὸν παρεξηγοῦσαν. Θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ἀκόμη καί γιά βλασφημία. Βρεθήκανε ὅμως καί οἱ κακόβουλοι, πού μέσα τους ἀνακατώθηκαν:

– Ἀκούς ἐκεῖ, ἐμπνευση ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα· ὅτι μὰς λέει ἀποκάλυψη τοῦ Πνεύματος!

Ὅσο τὸν κοίταζαν ὅμως καταπρόσωπο, κάτι τοὺς ἠρεμοῦσε. Ἦσυχάσανε καί οἱ κακόβουλοι. Ἡ ὀμιλία συνεχίστηκε. Τοὺς εἶπε ὁ Γρηγόριος γιά τὴν πανίερη «ἐπιδημία», τὴν παρουσία δηλαδή τοῦ ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία. Ἦτανε ἀνάγκη γιά τὸν ἄνθρωπο νὰ ἔρθει τὸ Πνεῦμα, ὅταν τελείωσε τὸ ἔργο του στὴ γῆ ὁ Χριστός. Ἀπὸ τότε πιά, θὰ ἐργάζεται στὴ γῆ, στήν Ἐκκλησία δηλαδή, τὸ Πνεῦμα. Ὅχι πῶς πρὶν δέν ἐνεργοῦσε, δέν ἦταν παρὸν σέ ὅ,τι ἔκανε ὁ Θεὸς Πατέρας καί ὁ Υἱός. Παντοῦ καί πάντα ἦτανε. Καί στοὺς προφήτες καί στοὺς ἀποστόλους. Τὸ ἴδιο Πνεῦμα ἐνεργοῦσε. Μὰ τώρα τὸ ἔργο του ἔχει ἄλλη μορφή καί ἄλλη ἔκταση.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ δυσκολεύτηκε ὁ Γρηγόριος. Δέν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐξηγήσει μέ ἀκρίβεια τὴ διαφορά καί βρῆκε λέξεις πρόχειρες, ὄχι πολὺ πετυχημένες. Τοὺς εἶπε ὅτι μέχρι τὴν Πεντηκοστή τὸ Πνεῦμα δροῦσε καί ἦταν παρὸν «ἐνεργεῖα», μέ τὴν ἐνέργειά του. Ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή ὅμως καί μετὰ ἐνεργεῖ «τελεώτερον» καί «οὐσιωδῶς». Ἦθελε νὰ πεί ὅτι τώρα, στήν Ἐκκλησία, τὸ θεῖο πρόσωπο πού ἔχει τὴν κύρια δράση εἶναι τὸ Πνεῦμα. Αὐτὸ τώρα δρᾶ κυρίως, ὅπως στὰ χρόνια τῆς Καινῆς Διαθήκης δροῦσε κυρίως ὁ Υἱὸς καί στήν Παλαιὰ Διαθήκη δροῦσε κυρίως ὁ Πατέρας. Τότε, στὰ διαθηκικά χρόνια, ὁ Υἱὸς συναναστρεφότανε μέ τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς δίδασκε. Τώρα, τὸ Πνεῦμα «συγγίνεται καί συμπολιτεύεται» μ' ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Μόνο πού γιά νὰ γίνεῖ αὐτὸ στὸν καθένα πραγματικότητα, πρέπει νὰ 'χει πραγματικὴ σχέση μέ τὸ Πνεῦμα. Νὰ πιστεῦει ὀρθὰ ὅτι τὸ Πνεῦμα ἔχει τὴν ἴδια φύση μέ τὸν Πατέρα καί τὸν Υἱό.

Τὸ μάτι τοῦ Γρηγορίου ἔπεσε στοὺς πνευματομάχους καί πρόσθεσε:

– Ἄν μερικοὶ φοβοῦνται νὰ χρησιμοποιήσουνε τὴ λέξη φύση γιά τὸ Πνεῦμα, ἄς ὁμολογήσουνε γενικά ὅτι μία εἶναι ἡ θεότητα τοῦ πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Πνεύματος. Δέν ἐπιμένουμε πολὺ στίς λέξεις. Ἀρκεῖ, ἀδελφοί, νὰ ὁμολογεῖτε τὸ ἴδιο πράγμα, τὴν ἴδια δηλαδή ἀλήθεια, ὅτι τὸ Πνεῦμα εἶναι κυρίως καί πραγματικὰ Θεός. Κάμετε αὐτὸ καί τότε ἡ ἐορτῆ τῆς Πεντηκοστῆς θὰ γίνεῖ μέσα σας πανηγύρι.

ΕΡΗΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΎΜΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΟΥΝΤΟΥΛΗ

*Πεντηκοστήν εορτάζομεν
καί Πνεύματος ἐπιδημίαν
καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας
καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν·
καί τό μυστήριον ὄσον;
Ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον.
Διό βοῶμέν σοι·
Δημιουργέ τοῦ παντός,
Κύριε, δόξα σοι”.*

Αὐτόν τόν θαυμάσιο ὕμνο θέτει ἡ Ἐκκλησία μας σάν προπύλαιο στήν εορτή τῆς Πεντηκοστῆς. Καί σ’ αὐτόν ἀνακεφαλαιώνει τό “μέγα καί σεβάσμιον” μυστήριον, τό ὁποῖον πανηγυρίζει: Τήν συμπλήρωση τῆς ἐλπίδος, τήν προθεσμία τῆς ἐπαγγελίας, τήν ἐπιδημία τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου.

Γιατί πράγματι τό εορταζόμενο γεγονός, ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος στούς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό τέλος καί τό ἐπιστέγασμα ὄλου τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας. “Ὅλο τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἔλευση, ἡ διδασκαλία, τό πάθος, ἡ ἀνάσταση, ἡ ἀνάληψη ἀπέβλεπαν σ’ αὐτό· στήν ἔλευση τοῦ ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο, στήν νέα δημιουργία. Ἀκριβῶς γιά τό λόγο αὐτό στό τροπάριο πού ἀκούσαμε καί σέ ὅλη τήν ὑμνογραφία τῆς Πεντηκοστῆς ἀνυμνεῖται ὁ δημιουργός τοῦ παντός, ὁ Πατήρ, πού διά τοῦ Λόγου, τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης Του, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι δημιουργεῖ τόν κόσμο, ἀναδημιουργεῖ, ξανακτίζει τήν κτίση καί τήν μεταβάλλει σέ νέα, τήν ἀνακαινίζει.

Ἔτσι ἡ ἡμέρα αὐτή συνδέει τήν ἀνάμνηση τῆς γενεθλίου ἡμέρας τοῦ νέου κόσμου μέ τήν ἀνάμνηση τῆς γενεθλίου ἡμέρας τοῦ παλαιοῦ. Τίς δύο γεννήσεις, τήν φυσική καί τήν ὑπερφυσική. Στήν πρώτη μάς μεταφέρουν οἱ πρώτες γραμμές τῆς Βίβλου: “Ἡ δέ γῆ ἦν ἄορατος καί ἀκατασκεύαστος καί σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου καί πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καί εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς. Καί ἐγένετο φῶς. Καί εἶδεν ὁ Θεός τό φῶς ὅτι καλόν” (Γεν. 1,2—4). Στήν δευτέρα συμβαίνει τό ἴδιο.

Ἐπάνω στήν ἄμορφη ὕλη τῶν ἐθνῶν καί τό σκότος τῆς πλάνης ἐκχύνεται ἡ βιαία πνοή τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος Του ἀνακαινίζει τήν παλαιωθεῖσα κτίσι. “Πάρθοι καί Μῆδοι καί Ἐλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τήν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καί Καππα-

δοκίαν, Πόντον καί τήν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καί Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καί τά μέρη τῆς Λυβίας τῆς κατά Κυρήνην... Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τε καί προσήλυτοι, Κρήτες καί Ἄραβες” (Πράξ. 2,9—11) εἶναι ἡ νέα ἄβυσσος, τό γέννημα τῆς διασποράς, τῆς κατατμήσεως καί τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ κόσμου. Ἐπάνω ἀπό αὐτούς τώρα ἐπιφέρεται τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί ὁ Λόγος Του καλεῖ ὄλους σέ συμφωνία, σέ ἐνότητα Πνεύματος ἁγίου, στό φῶς. “Ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι” (Β΄ Κορ. 4,6) τοὺς καλεῖ νά ἐπιστρέψουν “ἀπό σκότους εἰς φῶς” (Πράξ. 26,18), νά γίνουν “φῶς ἐν Κυρίῳ” (Ἐφεσ. 5,8).

Καί ἡ ἀναχώνευση γίνεται μέ τίς πυρίμορφες γλώσσες τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού διμερισθῆσαν στούς ἀποστόλους. “Καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός” (Πράξ. 2,3). Ἡ γλώσσα, τό σύμβολο, τό ἀποτέλεσμα καί τό αἶτιο τοῦ χωρισμοῦ, γίνεται τώρα σύμβολο ἐνότητος, τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἐνότητος τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐγκαινισμός τοῦ Πνεύματος συμβολίζεται μέ τήν καιουργία τῶν γλωσσῶν. Διά τοῦ Χριστοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι λαλεῖται τώρα τό μυστήριον τῆς αἰωνίου σωτηρίας. Αὐτό ἀκριβῶς ὑπογραμμίζει τό δεύτερο στιχηρό τοῦ ἔσπερινου τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ α΄ ἤχου:

*“Γλώσσαις ἀλλογενῶν
ἐκαιούρησας, Χριστέ, τοὺς σοὺς μαθητάς,
ἵνα δι’ αὐτῶν σε κηρύξωσι
τόν ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν,
τόν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος”.*

Ὁ λαός λοιπόν τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία εορτάζει κατά τήν Πεντηκοστή τήν γέννησή της. Τήν γενέθλιο ἡμέρα της, ἀλλά καί αὐτό τό μυστήριον τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς της. Γιατί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἔζησε τό μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς σέ μία στιγμή χρόνου κατά τό μακάριο ἐκεῖνο ἔτος καί τήν ἱστορική ἐκεῖνη ἡμέρα, πού “ἐπλήσθησαν” οἱ μαθηταί “Πνεύματος ἁγίου”. Ἀλλά τό ζεῖ καθημερινῶς, διαρκῶς, σέ κάθε στιγμή χρόνου, ἀπό τήν ἡμέρα ἐκεῖνη τήν γενέθλιο μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Γιατί τό Πνεῦμα τό ἅγιο ἦλθε τότε καί ἔκτοτε μένει καί θά μένει εἰς τόν αἰῶνα στόν κόσμο γιά νά συγκροτεῖ τήν Ἐκκλησία. Πνεῦμα καί Ἐκκλησία εἶναι ἀδιασπᾶστος ἐνωμένα.

Τό ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ ζωὴ, ἡ ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καινῆς ζωῆς. Σ’ αὐτό ὀφείλεται ἡ ἐνότης, ἡ ἀγιότης, ἡ καθο-

λικότης τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπό αὐτό πηγάζουν τὰ χαρίσματα, οἱ θεσμοί, ἡ πίστη καί ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν βιαία Του πνοή καί τὴν πυρίμορφο δρόσο Του αἰσθάνεται σέ κάθε βῆμα, σέ κάθε ἐκδήλωση, σέ κάθε κίνησή της. Ἀπό αὐτό πηγάζουν οἱ ὑπερφυσικές ἐνέργειες τῶν μυστηρίων, πού ζωογονοῦν, πού τροφοδοτοῦν καί ἀγιάζουν τὸ σῶμά της. Αὐτό θεολογεῖ καί ὁ ποιητής τοῦ τρίτου στιχηροῦ τοῦ ἔσπερινου:

“Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον·
βρῦει προφητείας,
ιερέας τελειοί,
ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν,
ἄλιεις θεολόγους ἀνέδειξεν,

ὄλον συγκροτεῖ τὸν θε-
σμόν τῆς Ἐκκλησίας.
Ὅμοοῦσι καὶ ὁμόθρονε
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ,
Παράκλητε, δόξα σοι”.

Στὴν ἱστορική λοιπόν Πεντηκοστή, ἀλλὰ καί στὴν διαρκή Πεντηκοστή, στὴν ὁποία ζεῖ ἡ Ἐκκλησία, θά μᾶς μεταφέρει κατὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Θά μᾶς καλέσει νά κλίνουμε τὰ γόνατα στίς αὐλές τοῦ Κυρίου καί νά προσκυνήσουμε τὴν ἀήττητο δύναμή Του, νά δοξολογήσουμε τὴν ἀγία Τριάδα, πού φωτίζει καί ἀγιάζει τίς ψυχές μας. Καί στὴν στάση αὐτὴ τῆς ταπεινώσεως, τῆς κλίσεως τῶν γονάτων καί τοῦ αὐχένος, νά ὑποδεχθοῦμε τὴν χάρη τοῦ Παρακλήτου. Νά ἀνανεώσουμε καί νά ἀναρριπίσουμε τὴν φλόγα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Νά συνειδητοποιήσουμε τὴν θέση μας καί τὴν ὑπόστασή μας σάν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, σάν ναῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ναὼν καί σκευῶν καθαρῶν, δοχείων τοῦ Παρακλήτου, τῶν ὁποίων κάθε σκέψη θά ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς σοφίας, κάθε ἐνέργεια ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς συνέσεως, τὸ ἀγαθόν, τὸ εὐθές, τὸ νοερόν, τὸ ἡγεμονεῦον, τὸ καθαῖρον τὰ πταίσματα. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ Κύριον καί ζωοποιόν, τὸ θεῖον πού θεοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους, πού διὰ τῆς χάριτός Του μᾶς μεταβάλλει σέ “Θεούς κατὰ μέθεξιν”.

Αὐτὸ τὸ ὑπερφυές γεγονός τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Παρακλήτου περιγράφουν τὰ τρία θαυμάσια τροπάρια τῶν αἰῶν καί τοῦ ἔσπερινου τοῦ δ’ ἤχου. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἐγκωμιάζουν καί αὐτοῦ τὴν χάρη ἐπικαλοῦνται μαζί μέ τὸ δοξαστικὸ τοῦ πλ. β’ ἤχου.

“Παράδοξα σήμερον
εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυίδ,
ὄτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ ἅγιον
ἐν πυρίναις γλώσσαις,
καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο.
Φησί γάρ· Συνηγμένων τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ,
ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς,
καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὐ ἦσαν καθήμενοι·
καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι
ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι,
ξένοις διδάγμασι τῆς ἀγίας Τριάδος”.

“Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
ἦν μὲν ἀεὶ καὶ ἔστι καὶ ἔσται
οὔτε ἀρξάμενον οὔτε
παυσόμενον,
ἀλλ’ ἀεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ
συντεταγμένον
καὶ συναριθμούμενον.
Ζωὴ καὶ ζωοποιούν·
φῶς καὶ φωτὸς χορηγόν·
αὐτάγαθον καὶ πηγὴ
ἀγαθότητος·
δι’ οὗ Πατὴρ γνωρίζεται
καὶ Υἱὸς δοξάζεται
καὶ παρά πάντων γινώ-
σκεται,
μία δύναμις, μία σύνταξις,
μία προσκύνησις τῆς
ἀγίας Τριάδος”.

“Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
φῶς καὶ ζωὴ καὶ ζωῶσα
πηγὴ νοερά,
Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
συνέσεως·
ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν,
ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ
πταίσματα.
Θεὸς καὶ θεοποιούν·
πῦρ ἐκ πυρός προϊόν·
λαλοῦν, ἐνεργοῦν,

διαιροῦν τὰ χαρίσματα·
δι’ οὗ προφήται ἅπαντες
καὶ Θεοῦ ἀπόστολοι
μετὰ μαρτύρων ἐστέφθησαν.
Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα,
πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων”.

“Βασιλεῦ οὐράνιε,
Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ὁ πανταχοῦ παρών καὶ τὰ πάντα πληρῶν,
ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός·
ἐλθέ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος
καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν”.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σειρά “Λογικὴ Λατρεία”

Γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐμφανίσθηκε μέ τή μορφή πύρινης γλώσσας;

Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Όταν ὁ Κύριος βαπτίσθηκε στόν Ἰορδάνη, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐμφανίσθηκε ἐν εἶδει περιστερᾶς. Ἐμφανίσθηκε ὄχι γιά νά προσθέσει κάτι στόν Χριστό, ἀλλά συμβολικά, ἔτσι ὥστε νά δείξει αὐτό πού ὑπάρχει μέσα στόν Χριστό: τήν ἀκακία, τήν καθαρότητα καί τήν ταπεινότητα. Αὐτό συμβολίζει τό περιστέρι. Ὅταν οἱ ἀπόστολοι συγκεντρώθηκαν τήν πεντηκοστή ἡμέρα ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐμφανίσθηκε μέ τή μορφή πύρινων γλωσσῶν. Ἐμφανίσθηκε ὡς πύρινη γλώσσα γιά νά τούς ἀφαιρέσει κάτι καί νά τούς προσθέσει κάτι. Δηλαδή, νά ἀφαιρέσει ἀπό αὐτούς κάθε ἁμαρτία, κάθε ἀδυναμία, φόβο καί ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς καί νά τούς δωρίσει τή δύναμη, τό φῶς καί τή ζεστασιά. Οἱ πύρινες γλώσσες ἐπισημαίνουν συμβολικά αὐτά τά τρία: τή δύναμη, τό φῶς καί τή ζεστασιά.

Γνωρίζεις ὅτι τό πῦρ εἶναι δυνατό, γνωρίζεις πῶς φωτίζει καί ζεσταίνει. Ἀλλά ὅταν μιλάς γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα πρόσεξε νά μὴν σκέπτεσαι ὕλικά ἀλλά πνευματικά. Γίνεται λόγος, λοιπόν, γιά τήν πνευματική δύναμη, γιά τό πνευματικό φῶς καί γιά τήν πνευματική ζεστασιά.

Καί αὐτά εἶναι: ἡ δυνατή θέληση, ὁ φωτισμένος νοῦς καί ἡ ζέση τῆς ἀγάπης.

Μ' αὐτά τά τρία πνευματικά ὄπλα ἐξόπλισε τό Ἅγιο Πνεῦμα τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ γιά νά ἀντιμετωπίσουν τόν κόσμο. Ὁ Διδάσκαλος τοὺς εἶχε ἀπαγορεύσει ἀκόμα καί ράβδο νά φέρουν ἀπό τά ἐπίγεια ὄπλα.

Γιατί τό πῦρ ἐμφανίζεται μέ τή μορφή γλωσσῶν πάνω ἀπό τά κεφάλια τους; Ἐπειδὴ οἱ ἀπόστολοι ἔπρεπε μέσω τῆς γλώσσας νά κηρύξουν στοὺς λαούς τό χαρμόσυνο νέο, τήν εὐαγγελική ἀλήθεια καί ζωή, τήν ἐπιστήμη τῆς μετάνοιας καί τῆς συγχώρεσης.

Μέ τόν λόγο ἔπρεπε νά μάθουν, μέ τόν λόγο νά θεραπεύουν,

μέ τόν λόγο νά παρηγοροῦν, μέ τόν λόγο νά ἀγιάζουν καί νά καθοδηγοῦν, μέ τόν λόγο νά φροντίζουν τήν Ἐκκλησία. Ἐπίσης, μέ τόν λόγο νά ἀμύνονται, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὁ Ὁδηγός νά μὴν φοβοῦνται τοὺς διώκτες καί νά μὴν ὑπερασπίζονται ἑαυτούς στά δικαστήρια κατὰ τό δοκοῦν, ἐπειδὴ εἶναι ἀπλοὶ ἄνθρωποι, καί τοὺς βεβαίωσε:

«Ὁὐ γὰρ ὑμεῖς ἔστε οἱ λαλοῦντες ἀλλὰ τό Πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν τό λαλοῦν ἐν ὑμῖν» (Ματθ. 10, 20). Θά μπορούσαν ἄραγε νά μιλοῦν τή συνηθισμένη γλώσσα τῶν ἀνθρώπων γιά τό μέγιστο χαρμόσυνο νέο τό ὁποῖο ἔφθασε ποτέ στά αὐτιά τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὁ Θεός ἐμφανίσθηκε στή γῆ καί ἄνοιξε στοὺς ἀνθρώπους τίς πύλες τῆς ἀθάνατης ζωῆς; Θά μπορούσε ἄραγε ὁ ἄνθρωπος μέ τή θνητή ἀνθρώπινη φύση νά διαδώσει αὐτό τό ζωοποιό βάλσαμο μέσα

ἀπό τή δυσωδία τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καί μάλιστα ἔως τήν ἄκρη τοῦ κόσμου; Μέ τίποτα καί ποτέ.

Μόνο τό πύρινο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μπορούσε νά τό κάνει, τό ὁποῖο διά στόματος ἀποστόλων σκόρπισε οὐράνιες σπίθες στό ἐπίγειο σκοτάδι.

Ἀλλά, ἄνθρωπε, δέν αισθάνθηκες ποτέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μέσα σου; Δές, καί ἐσύ εἶσαι βαπτισμένος μέ Πνεῦμα· μέ νερό καί Πνεῦμα. Ἄραγε ποτέ δέν σέ ξάφνιασε μέσα σου κάποια μεγάλη καί φωτεινή σκέψη, σιωπηρὸς λόγος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ποτέ δέν σέ ξάφνιασε σάν ἄνεμος καί δέν φούντωσε μέσα στήν καρδιά σου ἡ ἀγάπη γιά τόν Δημιουργό σου φέρνοντάς σου δάκρυα στά μάτια;

Παραδώσου στήν θέληση τοῦ Θεοῦ καί φύλαξε αὐτό πού δονεῖ τήν ψυχή· θά γνωρίσεις τό θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, πού στάθηκε πάνω ἀπό τοὺς ἀποστόλους.

Ειρήνη καί χαρὰ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.